

Arrest

nr. 150 278 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter [REDACTED] op 10 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. S. B. treedt op 10 juli 2004 te Evere in het huwelijk met een Belgische onderdaan. Hij verkrijgt op basis van dit huwelijk een identiteitskaart voor vreemdelingen op 21 maart 2005, later omgezet in een C-kaart.

1.2. Het huwelijk wordt op 26 juni 2007 ontbonden.

1.3. Op 1 oktober 2007 hertrouwt S. B. met verzoekster, met wie hij reeds twee kinderen heeft.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 13 juli 2009 de beslissingen waarbij verzoekster en haar beide kinderen een visum type D – lang verblijf (gezinshereniging) wordt toegekend. Zij worden in België in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 29 januari 2013 verkrijgt zij een B-kaart.

1.5. Bij arrest van 4 juni 2013 van het hof van beroep van Brussel wordt het eerdere vonnis bevestigd waarbij het huwelijk tussen S. B. en een Belgische vrouw nietig werd verklaard op grond van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en dit nu *"blijkt dat minstens appellant [S. B.] enkel interesse had voor het sluiten van het huwelijk met tweede geïntimeerde [de toenmalige Belgische echtgenote] met het oog op het bekomen van verblijfsrechtelijke voordelen, minstens het vergemakkelijken van de mogelijkheid tot het bekomen van de Belgische nationaliteit."*

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 januari 2015 in hoofde van S. B. de beslissing tot intrekking van verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Eveneens op 27 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in hoofde van verzoekster en het minderjarige kind H. B. de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 9 februari 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [L.]

Voorna(a)m(en): [O.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Haar minderjarig kind [B., H.] geboren op [...] te [...], onderdaan van Marokko volgt de administratieve situatie van haar moeder

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse óf misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokkene en haar minderjarig kind hebben op basis van hun echtgenoot/vader, [B. S.], een onbeperkt verblijfsrecht gekregen in het Rijk. Op 13.07.09 werd de visumaanvraag van 23.04.09 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10 §1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar echtgenoot goedgekeurd omdat haar echtgenoot op dat moment gevestigd was in België. Mevrouw is op 22.10.09 in het bezit gesteld van een A kaart. Op 29.01.13 verkreeg zij een B kaart. Het minderjarig kind [H.] werd in het bezit gesteld van een A kaart op 20.06.12 en van een B kaart op 02.08.13.

Het recht op vestiging van betrokkenes echtgenoot [B., S.] werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.01.15 omdat hij dit recht verkregen had door fraude. Immers had betrokkenes echtgenoot zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 10.07.04 met de Belgische onderdane Mevr [M. P.].

Dit huwelijk werd op 04.06.13 vernietigd door arrest van het Hof van Beroep te Brussel (ref 2012/AR/3040) als zijnde een schijnhuwelijk.

Gezien betrokkenes echtgenoot zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het verblijfsrecht van de betrokkene en aan hun

minderjarig kind [H.], dient het verblijfsrecht voor onbepaalde duur in het Rijk van de betrokkene en [H.] te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 21 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 21 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk : 1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft; (...)

“§ 3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk :

(...)

2° de vreemdeling die voldoet aan de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrijgen;

(...)

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft.”

Hasnae kwam in België toe op 9-jarige leeftijd.

Zij is dus in het Rijk aangekomen voor zij de leeftijd van twaalf jaar bereikte.

Zij kreeg van de Belgische overheid de toestemming om in het Rijk te verblijven en deed dit sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze.

Zij kan dus overeenkomstig het artikel 21 van de Vreemdelingenwet niet teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk worden, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten in haar hoofde onwettig is.

Verzoekster deed een nationaliteitsverklaring op 28 november 2014.

Het is als gevolg van deze nationaliteitsverklaring wellicht, dat de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven, zoals ook blijkt uit het ontvangsbewijs dat zij gekregen heeft.

Zulk ontvangsbewijs wordt niet afgeleverd indien de stukken niet in orde zijn, of indien aan de criteria niet voldaan is.

Het parket zal nog nagaan of er in hoofde van verzoekster geen zwaarwichtige redenen eigen aan haar persoon zijn, die de toekenning van de Belgische nationaliteit in de weg staan.

Indien deze er niet zijn, quod certe non, zal zij de Belgische nationaliteit dienen te krijgen.

Verzoekster kan dan ook niet teruggewezen worden, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten ook in haar hoofde onwettig is.

Verzoekster is arbeidsongeschikt als gevolg van een beroepsziekte opgelopen in België.

*De arbeidsongeschiktheid van verzoekster blijkt uit de stukken van de mutualiteit.
Ook hier is artikel 21 Vr.W. van toepassing, zodat verzoekster niet teruggewezen kan worden."*

3.1.2.1. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op maatregelen van terugwijzing of uitzetting. Ten aanzien van verzoekster of haar minderjarige dochter werd geen dergelijke maatregel genomen, zodat niet kan worden ingezien hoe artikel 21 van de Vreemdelingenwet zou kunnen zijn geschonden.

3.1.2.2. Verzoekster voegt in de hoofding van haar middel verder nog de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, doch enige toelichting in dit verband ontbreekt volledig. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

3.1.2.3. Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 11, § 2, 52, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel 'audi alteram partem'.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel

Verzoekster was absoluut niet op de hoogte van wat haar toenmalige ex-echtgenoot in België deed.

Het koppel was gescheiden en er was zeer weinig contact.

Verzoekster viel dan ook uit de lucht wanneer zij, naar aanleiding van haar nationaliteitsverklaring een beslissing krijgt dat haar verblijfsrecht, en dat van haar kinderen een einde neemt.

Verzoekster heeft geen enkele fraude gepleegd.

Het huwelijk tussen de man van verzoekster en mevrouw [M.P.] eindigde in 2007.

De fraude die toeliet dat er aan de verzoekster en haar kinderen op grond van artikel 10 Vr.W. een verblijfsrecht werd erkend, vonden plaats vóór de inwerkingtreding op 1/6/2008 van de artikelen 47, tweede lid, 3° van de wet van 25 april 2007 en artikel 42septies Vw.

De bestreden beslissing kent echter aan deze bepalingen terugwerkende kracht toe, hetgeen ingaat tegen het beginsel van niet retro-activiteit.

Artikel 11 Vw. laat slechts intrekking van verblijfsrecht toe wegens fraude gepleegd na de inwerkingtreding van die bepaling op 1 juni 2007.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelt dat:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds".

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011:

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster reeds meer dan 5 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Het staat onbetwistbaar vast dat verzoekster al die jaren in België een goed uitgebouwd privé-leven in België heeft, zij Nederlands leerde, zich inburgerde, werkte, een uitgebreid sociaal netwerk ontwikkelde en dat haar kinderen hier school lopen.

2) Dan dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt.

In casu maakt de bestreden beslissing een einde aan het recht op verblijf van verzoekster.

Het betreft een beëindiging van een voortgezet verblijf. Er is in se inmenging en bijgevolg dient artikel 8, tweede lid EVRM toegepast te worden. Het recht op privé- en gezinsleven is niet absoluut m.a.w. de inmenging door tegenpartij is toegestaan voor zover ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Tegenpartij dient te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen de rechten van de vreemdeling enerzijds en de rechten van de Belgische staat anderzijds.

De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privé- en gezinsleven van verzoekster, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij tot een dergelijke balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet welk doel, zijnde het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land of het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid, de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, door tegenpartij wordt nagestreefd.

Verzoekster heeft zich tot op heden steeds als een voorbeeldig burger gedragen.

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt dat de verwijdering van verzoekster noodzakelijk is om één van de redenen voorzien door artikel 8 EVRM, tweede lid.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM beschermt het privé- en gezinsleven.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)”

De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt:

“ Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Verzoekster woont in België sinds vijf jaar met haar gezin.

Zij heeft haar privéleven in België opgebouwd.

Artikel 73/13 van de vreemdelingenwet refereert allicht naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster heeft veel familie in België en Nederland wonen.

Zij heeft zeer goede contacten en vriendschappen met haar burens en met haar werkgevers.

Zij werkte zeer graag en lijdt nu onder haar arbeidsongeschiktheid.

Verzoekster heeft overduidelijk haar privéleven in België.

Zij heeft bovendien een belangrijk deel van haar familieleven in België.

Verzoekster heeft ernstige gezondheidsproblemen. Zij werd onlangs nog gehospitaliseerd omwille van haar slechte gezondheid.

Verzoekster voegt in bijlage stukken toe waaruit blijkt dat zij ernstige gezondheidsproblemen heeft.

Tenslotte is geen rekening gehouden met het belang van de minderjarige dochter van verzoekster. Dit is manifest in strijd met artikel 73/13 van de Vreemdelingenwet, te meer daar de bestreden beslissing wel melding maakt van deze dochter.

Het is voor een 14jarig meisje zeer moeilijk om uit haar context gerukt te worden en naar een land met een heel andere cultuur dan de Belgische, Marokko gestuurd te worden.

[H.] heeft in België haar vrienden en vriendinnen, heeft hobbies en gaat graag naar school.

In Marokko zal zij niet alleen haar vrienden moeten missen, het zal eveneens aanpassen worden op school. Zij kan geen Arabisch schrijven en zal dus terug in de lagere school moeten beginnen.

Zij zal wellicht vroegtijdig stoppen met school en een heel ander leven gaan leiden dan in België mogelijk is.

In Marokko zijn meisjes niet vrij om te gaan studeren, met jongens om te gaan zoals in België en dergelijke.

De bestreden beslissing heeft een immense invloed op het bestaan van [H.]. Het is evident onzorgvuldig en onredelijk dat met haar belang geen enkele rekening werd gehouden.

Uw Raad oordeelde reeds als volgt in het arrest nr. 121.015 van 20 maart 2014:

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (cf. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.)

In deze context is het van belang te wijzen op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, en dat luidt als volgt:

'De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de Instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)"

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

'Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.(...) cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C, 14 december 2007, afl. 303, 17.). Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by 'public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies'. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and Judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of Implementation of the Convention on the Rights of the Child. 27 november 2003, CRC/GC/2003/S, par. 12).

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Het is niet betwist dat verweerder inderdaad op de hoogte was van het bestaan van de minderjarige dochter van verzoekster. Verweerder meent dat wel omtrent het gezinsleven zou gemotiveerd zijn in de bestreden beslissing omdat er wordt gesteld dat verzoekster niet aantoonbaar ten laste te zijn van haar dochter. De Raad ziet niet in hoe deze vaststelling kan beschouwd worden als een motivering waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met het gezinsleven, laat staan het hoger belang van dit zevenjarig kind.

(...)

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is geschonden [...]” [RVV arrest nr. 121.015 van 20 maart 2014 in de zaak RVV 141 251 /II]

In casu dient eenzelfde redenering te worden toegepast nu tegenpartij bij het nemen van de bestreden beslissing aangaande verzoekster rekening diende te houden met het hoger belang van haar minderjarige dochter die reeds meer dan 5 jaar in België verblijft, hier school loopt, beide landstalen spreekt en bijzonder goed geïntegreerd is.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat het kind geen enkele schuld treft nu hij geen partij was in het geding waarbij het Hof van beroep te Brussel overgegaan is tot de vernietiging van het huwelijk van haar vader en diens voormalige Belgische echtgenoot.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met het privéleven van verzoekster, noch met haar gezinsleven, noch met het belang van haar minderjarige dochter, noch met haar gezondheidstoestand.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan.

Derde onderdeel: het recht om gehoord te worden

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die aan verzoekster werd betekend, haar nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van haar privéleven in België, waar zij de voorbije vijf jaar woonde, waar zij werkte, vrienden maakte en haar kinderen opvoedde.

Overigens had verzoekster, indien zij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelt dat:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken

niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

Verzoekster verblijft, woont en werkt reeds 5 jaar in België. Zij heeft haar ganse sociaal leven in België en is hier perfect geïntegreerd.

Verzoekers privéleven is dus eveneens geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Het is onbetwistbaar dat de beslissing tot intrekking van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten, die aan verzoekster werd betekend, haar nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van haar gezinsleven in België en haar privéleven, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoekster, indien zij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoekster had immers kunnen aantonen dat zij geen contact had met haar man in de periode 2002-2006 en dat zij dus absoluut geen weet had van diens huwelijk met mevrouw [M. P.].

Zij is ter goeder trouw en heeft nooit enig vermoeden gekoesterd over een mogelijke frauduleuze handeling van haar man in het verleden.

Zij heeft zich in België met overgave geïntegreerd en heeft taalcursussen en inburgeringscursussen gevolgd.

Zij heeft vervolgens de voorbije vier jaar voor dezelfde mensen gewerkt, die allen zeer lovend zijn over haar werk.

Zij is arbeidsongeschikt geworden door haar rugklachten en dient nu operaties te ondergaan om te kunnen herstellen.

Verzoekster is ten zeerste bezorgd over de toekomst van haar kinderen en vooral van [H.], indien het gezin zal moeten terugkeren naar Marokko.

De kansen zijn voor een meisje in de Marokkaanse maatschappij niet zoals in België. [H.] is een gewoon meisje met dezelfde wensen en dromen als haar klasgenootjes.

Voor haar zal de verandering van land een heel ander levensverwachting inhouden. Zij zal niet verder studeren en zal zelfs terug naar de lagere school moeten, omdat zij niet geanalphabetiseerd is in het arabisch.

De schok zal voor haar zeer groot zijn.

De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Zo heeft uw Raad, in een recent arrest gelijkaardig aan huidige zaak, wat volgt kunnen beschouwen :

« 3.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en in een derde middel de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad is van oordeel dat beide middelen samen moeten worden beoordeeld. In het eerste middel wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel, zo betoogt de verzoekende partij, vormt de gedeeltelijke omzetting, in Belgisch recht, van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. De bestreden beslissing werd dus genomen in toepassing van het Unierecht. In het arrest M.M. t. Ierland van 22 november 2012 (C-277/11) oordeelde het Europese Hof van Justitie :

‘83. Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84. Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85. Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van

toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz.* 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86. Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz.* I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz.* I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, *Jurispr. blz.* I-13427, punten 64 en 65).

88. Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz.* I-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.'

De verzoekende partij, zo stelt zij, werd niet verhoord vooraleer de bestreden beslissing genomen werd. Mocht dit het geval zijn geweest dan had hij kunnen laten gelden dat hij een procedure zoals in kortgeding tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan het voeren was. Zij betoogt verder:

'Dit is des te belangrijker dat artikel 5.b van de terugkeerrichtlijn de Staten verplicht om bij elke beslissing rekening te houden met de gezinstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker had aldus kunnen uitleggen dat hij de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand aan het betwisten is, dat de zitting op 15.9.2014 zal plaatsvinden, en dat hij een gezinsleven heeft met zijn partner.

Hij had ook kunnen uitleggen dat hij een werkelijke gezinsband met zijn schoonzoon [bedoeld wordt: stiefzoon] heeft. Over de relatie tussen verzoeker en haar kind schrijft mevrouw d.S. het volgende:

'V. mijn zoon krijgt dus nog alle liefde die hij nodig heeft. Zowel van mij als van H. H. geeft V. een veilig gevoel en voelt zich altijd door hem beschermd. (...) Als ik V. nu dus moet vertellen dat H. er niet meer zal zijn, zal dit opnieuw voor hem een enorme choc (...) zijn en zal hij diep gekwetst zijn. (...) Ik kan je met zekerheid vertellen dat H.V. behandelt als zijn eigen zoon en hem dus ook elke avond instopt. Hij helpt hem enorm bij het geruststellen voor de zogezegde 'monsters'. Hij is werkelijk alles wat in een vader zoekt'.

[...]

3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (*HvJ* 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook *HvJ*, 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en *HvJ* 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (*HvJ* 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet.

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese

Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijk had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. » [R.v.V., arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014]

Een nog recentere beslissing van een Franstalige kamer luidt in dezelfde zin :

« 4.4.1. En l'espèce, la partie requérante invoque, notamment, dans un troisième moyen, une violation de l'article 8 de la CEDH et, dans un quatrième moyen, une violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, que le Conseil estime devoir examiner conjointement.

En substance, elle fait valoir, dans les développements du troisième moyen de sa requête, que '(...) La requérante entretient depuis plus d'un an une relation amoureuse avec Monsieur [XXX], de nationalité belge, avec lequel elle cohabite régulièrement (elle est notamment inscrite à son adresse depuis le 24.10.2013) ; courant mars 2014, les intéressés ont souhaité faire acter une déclaration de cohabitation légale entre les mains de l'officier de l'état civil de Dison, lequel a, en application de l'article 1476quater du Code civil, pris la décision de surseoir pour une durée de deux mois à l'enregistrement de cette déclaration, le Procureur du Roi de Liège ayant ensuite décidé de prolonger ce délai d'une nouvelle durée de trois mois, soit jusqu'au 24 octobre 2014. (...) ' et qu'il ne ressort ni des termes de la décision entreprise, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris ces éléments en considération lors de la prise de sa décision.

Dans les développements de son quatrième moyen, la partie requérante, convoquant l'enseignement d'un arrêt n° 126.158, prononcé le 24 juin 2014 par le Conseil de céans dans une affaire enrôlée sous la référence 154.674 qu'elle estime être semblable à sa cause personnelle, ajoute que '(...) La décision entreprise met en oeuvre la Directive 2008/115/CE dite Directive retour ; les articles 7, 27 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 qui servent de fondement légal à la décision entreprise assurent en effet la transposition de cette Directive en droit belge ; Dans cette mesure, les garanties offertes par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne [...] sont [...] d'application en l'espèce ; (...)'. Après avoir rappelé que '(...) L'article 41, alinéa 2 de la Charte protège 'le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre' [...] (...)', elle relève qu'il 'n'a pas été donné à la requérante la possibilité de faire valoir être actuellement occupée à faire enregistrer une déclaration de cohabitation légale (...) ' et soutient que '(...) si tel avait été le cas, l'issue de la procédure aurait pu aboutir à un résultat différent (...) '.

4.4.2. En l'espèce, la partie défenderesse ne conteste pas que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui constitue l'un des fondements de la décision entreprise, constitue la transposition partielle en droit belge de l'article 6 de la directive 2008/115/CE (Doc. Parl., Ch., 53 (2011-2012), 1825/001, p. 17), de telle sorte qu'il peut être considéré, prima facie, qu'en prenant l'acte attaqué, elle a mis en oeuvre le droit de l'Union.

Par ailleurs, cet acte consistant en un ordre de quitter le territoire, il n'apparaît pas possible d'exclure d'emblée qu'il ne puisse recevoir la qualification de 'mesure individuelle' susceptible 'd'affecter défavorablement' la partie requérante.

Dans la perspective de ce qui précède, le Conseil rappelle que la Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt 'M.M. contre Irlande' du 22 novembre 2012(C-277/11), notamment, indiqué ce qui suit :

[...]

Or, le Conseil observe qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie défenderesse ait donné à la requérante la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

Il ressort de la requête que, si cette possibilité lui avait été offerte, la requérante aurait fait valoir les éléments dont elle fait état à l'appui de la violation qu'elle allègue de l'article 8 de la CEDH, en invoquant qu'ils attestent de l'existence, dans son chef, d'une vie familiale.

Sans se prononcer sur lesdits éléments, le Conseil observe qu'ils sont étayés par divers documents que la partie requérante a annexés à sa requête (à savoir, une copie de la carte d'identité de son compagnon belge ; une copie d'une composition de ménage datée du 14 août 2014 attestant d'une adresse commune depuis le 24 octobre 2013 et les copies de deux courriers datés du 25 juin 2014 émanant de la commune de Dison concernant le 'dossier de projet de cohabitation légale' qu'ils ont en commun), qui les rendent suffisamment concrets pour lui permettre de soutenir, en se référant sur ce point à l'enseignement de l'arrêt 'M.B. contre Pays-Bas' de la Cour de Justice de l'Union européenne du 10 septembre 2013 (C-363/13), qu'en ne lui donnant pas la possibilité de les faire valoir de manière utile et effective, avant l'adoption de l'acte attaqué, la partie défenderesse l'a privée (...) de la possibilité de mieux faire valoir sa défense, dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent (...)'.

Il résulte à suffisance des développements qui précèdent qu'ainsi pris d'une possible violation de l'article 8 de la CEDH, le moyen apparaît prima facie sérieux. » [R.v.V., nr. 128.207 van 21 augustus 2014]

Uiteindelijk heeft een arrest van september 2014 in een soortgelijke zaak tevens wat volgt gesteld:

« 3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.2.1. Verzoeker citeert artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat zonder twijfel de bijlage 12 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet, dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is, dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, rekening dient gehouden te worden met de hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht. Na citering van artikel 41 van het Handvest, meent verzoeker dat het hoorrecht ongetwijfeld geïncorporeerd werd in het Handvest, dat dit hoorrecht, in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen, dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen reiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald maakt hij deel uit van een gezin waarin hij een belangrijke rol vervult, het gezin is afhankelijk van hem, dat de verwerende partij rekening moet houden met het familieleven ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM toepassing vindt, dat bij de bepaling van het begrip gezin geen onderscheid gemaakt wordt tussen een wettig gezin en een natuurlijk gezin, dat nauwe verwantschapsbanden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven worden beschermd, dat artikel 8 van het EVRM geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie, dat dit werd bevestigd door het EVRM in het arrest Kroon, dat naar huidig recht de band tussen broers en zussen wordt gekoppeld aan de bloedband die tussen hen bestaat, het feit dat zij enige tijd met elkaar samenwonen of de affectieve banden die zij met elkaar hebben, dat er voldoende nauwe band bestaat tussen hem en zijn broer, dat naast het feit dat zij een bloedband hebben, zij ook samenwonen. Verder geeft verzoeker aan dat hij sinds zijn komst naar België bij zijn broer, schoonzus en hun twee kinderen woont, dat zijn een feitelijk vijfkoppig gezin vormen en hij een centrale rol inneemt in het gezin, dat dit ook bevestigd wordt door omstanders, buren en vrienden van het gezin, dat uit het door hem afgesloten fitness- en zwembadabonnement duidelijk blijkt dat hij woonachtig is op het adres van zijn broer, dat beide abonnementen geregistreerd staan op dit adres, dat zijn broer en schoonzus bij dezelfde fitness een abonnement hebben, dat een groot aantal buren schriftelijk bevestigen dat hij daadwerkelijk bij zijn broer woont. Vervolgens verwijst verzoeker naar de door hem verschillende bijgevoegde verklaringen van buren en vrienden en geeft hij kort de inhoud van de verklaringen weer. Hij wijst erop dat hij volledig meedraait in de dagdagelijkse bezigheden van het gezin, dat hij boodschappen haalt, kookt, meehelpt in de opvoeding en verzorging van de kinderen, dat dit ook blijkt uit verklaringen van buurvrouw die werkzaam is in een supermarkt, dat ook de ouders van zijn schoonzus bevestigen dat hij een belangrijke rol vervult in het huishouden, dat hij ook op sociaal vlak volledig meedraait in het gezin, dat hij meegaat op familiebezoeken, op restaurant en altijd aanwezig is bij uitstapjes met het gezin, dat dit ook bevestigd wordt door buren, waarna hij opnieuw naar verklaringen verwijst. Verzoeker wijst erop dat hij een eigen slaapkamer heeft in het huis wat bevestigd wordt in de toegevoegde verklaringen van een goede vriend en dat hij een nauw contact met de buren onderhoudt, wat blijkt uit de verklaring van de buren. Voorts merkt verzoeker op dat zijn schoonzus ernstig ziek is en een invalideuitkering ontvangt, dat de opvang en de verzorging van de kinderen hierdoor ook voor een groot deel op de schouders van verzoeker rust, dat hij onmisbaar is voor het gezin, dat het voor zijn broer van groot belang is dat hij hem

onderdak en een gezinsleven kan bieden, dat de kinderen enorm op hem steunen, hem nodig hebben, dat hij de kinderen regelmatig naar school brengt en ophaalt, dat bevestigd wordt in de toegevoegde verklaringen, dat hij ook steeds aanwezig is bij activiteiten georganiseerd door school, dat sinds zijn opsluiting de kinderen verloren zijn zonder hun oom en ze zich zorgen maken en aanwezig zijn bij elk bezoek; hij wijst er nog op dat hij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat hij in België een vriendenkring heeft opgebouwd en lid is van de fitness en zwembles.

Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van het bevel, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat dit eenvoudigweg blijkt door het niet vermelden ervan in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij weliswaar verplicht is een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar dat zijn uit het oog verliest dat zij dit kan doen op twee manieren, namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de legale [lees illegale] situatie van verzoeker om te zetten naar een legaal statuut, dat door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel zij duidelijk maakt de tweede optie niet te hebben onderzocht, dat zij daarmee artikel 74/13 van de vreemdelingenwet [heeft] geschonden.

[...]

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb. C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopopré, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure dit tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt (sic) van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd (zie bespreking van het eerste middel), als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grond gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten

vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/CE, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-838/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, dat hij deel uitmaakt van een gezin waar hij een belangrijke rol vervult en dat afhankelijk van hem is. Dit argument kan worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. » 4

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgnoreerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel *audi alteram partem* en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht. [R.v.V., nr. 198.594 van 5 september 2014.]"

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de fraude die toeliet dat er aan haar een verblijfsrecht werd verleend, dateert van vóór de inwerkingtreding op 01.06.2008 van de artikelen 47, tweede lid, 3° van de wet van 25.04.2007 en artikel 42septies Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de kritiek van de verzoekende partij geen steek houdt, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet :

[...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft bijgevolg duidelijk gemotiveerd om welke redenen het verblijf van verzoekende partij diende te worden ingetrokken, en dit op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Vreemdelingenwet bepaalt dat zowel wanneer de betrokkene zelf als wanneer de persoon die vervoegd werd fraude heeft gepleegd, het verblijf kan worden ingetrokken. In casu heeft de persoon die verzoekende partij heeft vervoegd, met name verzoekende partij haar echtgenoot, zijn vestiging door fraude verkregen. De loutere bewering als zou verzoekende partij zelf geen fraude hebben gepleegd is dus niet dienstig.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft dan ook geheel terecht beslist om tevens het verblijf van verzoekende partij in te trekken, met bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat het vestigingsrecht van haar echtgenoot – waarop verzoekende partij haar verblijfsrecht was gesteund – werd ingetrokken, en dit conform de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk een onderscheid gemaakt tussen het verblijfsrecht van verzoekende partij en dat van haar echtgenoot, en er werd duidelijk in de motieven van de bestreden beslissing opgenomen dat omwille van de fraude gepleegd door verzoekende partij haar echtgenoot, ook haar verblijfsrecht dient te worden ingetrokken.

Het eerste onderdeel van het enig middel is niet ernstig.

In een tweede onderdeel beroept de verzoekende partij zich op de vermeende schending van artikel 8 EVRM.

Er zou onvoldoende een belangenafweging zijn gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij en de nationale veiligheid en de bestreden beslissing zou onvoldoende rekening houden met het ontwikkeld privé-leven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij laat echter na om haar privéleven in concreto uiteen te zetten.

Zij beperkt zich tot de bewering dat zij al 5 jaar in België verblijft.

Terwijl verzoekende partij voorts nog ten overvloede opmerkt dat artikel 8 EVRM enkel het werkelijk huwelijk en geenszins het schijnhuwelijk beschermt.

Zie in die zin:

"De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan verzoeksters verblijfsrecht aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld heeft dat verzoeksters belangen niet opwegen tegen de vaststelling dat haar verblijfsrecht steunt op een door haar echtgenoot eerder aangegaan huwelijk met een Belgische onderdane dat vernietigd werd omdat het een schijnhuwelijk betrof. Voor zover uit het betoog van verzoekster kan begrepen worden dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het recht op eerbiediging van het privéleven, dient de Raad op te merken dat verzoekster omzeggens niet haar in België ontwikkeld privéleven uiteenzet, hoewel wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is alleszins niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door verzoeksters echtgenoot. Zoals reeds eerder aangestipt is in de Belgische rechtsorde het instituut huwelijk van openbare orde. Verzoekster toont met haar beknopt betoog "dat het belang van de Staat bij een intrekking van verzoeksters verblijfsrecht uiterst miniem is in vergelijking met de schade welke verzoekster en haar kinderen in België wordt berokkend" niet aan dat de afweging die in de bestreden beslissing ligt besloten strijdig is met artikel 8 EVRM of dat er een wanverhouding is tussen haar belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde." (R.v.V. nr. 70 698 van 25 november 2011)

In casu is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging oordeelt dat het gezinsleven van de verzoekende partij

niet opweegt tegen de fraude die de vader heeft gepleegd en die aan de basis lag van het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

Bovendien dient het volledige gezin gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij toont niet aan in welke mate de bestreden beslissing een ongeoorloofde schending uitmaakt van haar privé- en gezinsleven.

Zie ook:

"2.13. De bestreden bijlage 14ter is gegrond op artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet. In casu streeft ze minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen." (R.v.V. nr. 122 800 van 22 april 2014)

Verweerder laat volledigheidshalve verder gelden dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is.

De inmenging van het openbaar gezag is wel degelijk toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Verweerder laat vervolgens gelden dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet ernstig.

In een derde onderdeel beroept de verzoekende partij zich op de vermeende schending van het recht om gehoord te worden vervat in artikel 41 §2 van het Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

Dit geldt des te meer gezien de concrete motieven van de bestreden beslissing en de uitvoering van de belangenafweging conform artikel 11 §2, vijfde lid Vreemdelingenwet,

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerde gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

In de mate dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake zou zijn van gezondheidsproblemen, staat het haar vrij om een aanvraag in te dienen om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij een dergelijke aanvraag zou hebben ingediend.

Al evenmin kan verzoekende partij verwijzen naar de hoorplicht. Immers – het weze herhaald - houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992).

Bovendien bepaalt artikel 11, §2, 4° het volgende :

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In casu werd de beslissing getroffen in toepassing van artikel 11, §2, 4° van de Vreemdelingenwet en diende dus geen rekening te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Terwijl de verwerende partij benadrukt dat het ganse gezin het voorwerp uitmaakt van een intrekingsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. [...]

3.2.3.1. Onderzoek van het middel wat de beslissing tot intrekking van verblijf betreft

3.2.3.1.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot intrekking van verblijf duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt toepassing gemaakt van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en geduid dat de persoon die verzoekster en haar minderjarige dochter hebben vervoegd in het Rijk fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van het recht op verblijf. Er wordt gesteld dat verzoekster en haar minderjarige dochter een onbeperkt verblijfsrecht in België verkregen op basis van het recht op vestiging van hun echtgenoot / vader S. B., doch deze laatste zijn recht op vestiging verkreeg door fraude. Er wordt verder toegelicht dat S. B. een recht op vestiging verkreeg in België op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan, huwelijk dat door het hof van beroep van Brussel op 4 juni 2013 werd vernietigd wegens schijnhuwelijk, waarna diens recht op vestiging werd ingetrokken.

De Raad stelt vast dat de gegeven motieven pertinent en draagkrachtig zijn. De voorziene motivering laat verzoekster toe kennis te nemen van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot intrekking van verblijf ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet – zijnde de bepaling op grond waarvan het verblijfsrecht van verzoekster en haar kind wordt ingetrokken – bepaalt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

De Raad stelt vast dat verzoekster als dusdanig het gegeven niet betwist dat haar echtgenoot fraude heeft gepleegd die doorslaggevend was voor het erkennen van het recht op verblijf. Zij betwist zo niet dat zij en haar minderjarige dochter enkel een onbeperkt verblijfsrecht verwerven in functie van de echtgenoot/vader en evenmin dat het huwelijk dat haar echtgenoot daarvoor aanging met een Belgische onderdaan, en op basis waarvan hij een recht op vestiging verkreeg, door het hof van beroep van Brussel op 4 juni 2013 werd vernietigd wegens schijnhuwelijk waarbij werd vastgesteld dat de echtgenoot/vader het huwelijk met de Belgische onderdaan aanging louter omwille van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Verzoekster benadrukt dat zij niet op de hoogte was van de door haar echtgenoot gepleegde fraude en dat zij zelf geen fraude heeft gepleegd. De Raad stelt vast dat in de intrekkingbeslissing geenszins wordt gesteld dat verzoekster zelf op de hoogte was van de gepleegde fraude of weehoudt dat er in haren hoofde eveneens sprake was van fraude. Er wordt enkel melding gemaakt van de fraude in hoofde van haar echtgenoot. De Raad merkt verder op dat artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet toepassing vindt wanneer de "vreemdeling of de persoon die hij vervoegt" fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het recht op verblijf. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat voormelde wetsbepaling enkel toepassing vindt op de situatie van de vreemdeling die zelf fraude heeft gepleegd en evenmin kan enige kennelijke onredelijkheid worden weehouden waar toepassing wordt gemaakt van deze wetsbepaling terwijl verzoekster voorhoudt geen kennis te hebben gehad van de fraude door haar echtgenoot en zelf geen fraude heeft gepleegd. De wetgever heeft zo uitdrukkelijk voorzien dat deze wetsbepaling ook toepassing vindt indien het verblijfsrecht een afgeleid verblijfsrecht is van een verblijfsrecht verkregen door fraude.

Verzoekster betoogt verder dat de fraude van haar echtgenoot die toeliet dat haar op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht werd erkend plaatsvond "vóór de inwerkingtreding op 1/6/2008 van de artikelen 47, tweede lid, 3° van de wet van 25 april 2007 en artikel 42septies Vreemdelingenwet". Zij geeft aan dat de bestreden beslissing aan deze bepalingen terugwerkende kracht toekent. Zij betoogt verder dat artikel 11 van de Vreemdelingenwet slechts toelaat het verblijfsrecht in te trekken wegens fraude gepleegd na het inwerkingtreden van die bepaling op 1 juni 2007.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat de door verzoekster in dit verband aangehaalde "artikelen 47, tweede lid, 3° van de wet van 25 april 2007 en artikel 42septies Vreemdelingenwet" betrekking hebben op de situatie van burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen. Noch verzoekster noch haar minderjarige dochter zijn evenwel burger van de Unie, familielid van een burger van de Unie of familielid van een Belg. De thans bestreden beslissing maakt ook geen toepassing van deze bepalingen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing aan artikel 47 van de wet van 25 april 2007 en artikel 42septies van de Vreemdelingenwet

terugwerkende kracht zou toekennen. In zoverre het de bedoeling is van verzoekster te stellen dat verweerder het recht op vestiging van haar echtgenoot niet kon intrekken omdat de fraude plaatsvond voor de inwerkingtreding van deze bepalingen merkt de Raad op dat deze beslissing als dusdanig niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat artikel 11 van de Vreemdelingenwet enkel toelaat het verblijfsrecht in te trekken wegens fraude gepleegd na de inwerkingtreding van die bepaling op 1 juni 2007, merkt de Raad allereerst op dat het huidige artikel 11 van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd bij wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (*BS* 12 september 2011, inwerkingtreding op 22 september 2011). Het is de Raad onduidelijk waarom verzoekster verwijst naar een inwerkingtreding op 1 juni 2007 en zij verstrekt in dit verband ook geen andere toelichting. De Raad stelt verder vast dat in voormelde wet van 8 juli 2011 geen overgangsmaatregelen zijn voorzien. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingsfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingsfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (*RvS* 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (*Cass.* 18 maart 2011, *AR* C100015N; *Cass.* 28 februari 2003, *AR* C100603N; *Cass.* 6 december 2002, *AR* C000176N; *Cass.* 14 februari 2002, *AR* C000350N; *Cass.* 12 januari 1998, *AR* S970052F). Er kan aldus niet worden aangenomen dat, zoals verzoekster aangeeft, de bepalingen van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet enkel toepassing vinden op situaties waarin de gepleegde fraude werd gepleegd na de inwerkingtreding ervan. In casu werden verzoekster en haar minderjarige dochter ook pas toegelaten tot een onbeperkt verblijfsrecht in België na de inwerkingtreding van huidig artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds werd aangegeven, berust de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarige dochter – en de toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – in hoofdzaak op de vaststelling dat de persoon die zij hebben vervoegd in het Rijk fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van hun recht op verblijf. Deze fraude bestaat erin dat de echtgenoot/vader een recht op vestiging verkreeg in België op basis van een huwelijk dat hij aanging met een Belgische onderdaan, huwelijk waarvan door het hof van beroep van Brussel op 4 juni 2013 werd vastgesteld dat dit door de echtgenoot/vader enkel werd aangegaan met het oog op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Hierbij wordt ook benadrukt dat de echtgenoot/vader het recht op vestiging verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan, huwelijk dat evenwel werd vernietigd wegens schijnhuwelijk door het hof van beroep van Brussel, waarmee verweerder ook aangeeft dat de rechtsbasis voor dit verblijf is verdwenen. Er wordt op gewezen dat het recht op vestiging van de echtgenoot/vader werd ingetrokken. De nietigverklaring van het huwelijk van de echtgenoot/vader met een Belgische vrouw bij een definitief arrest van de burgerlijke rechter heeft inderdaad tot gevolg dat de echtgenoot/vader zijn recht op vestiging in het Rijk verloren heeft, waardoor eveneens dient te worden aangenomen dat verzoekster en haar minderjarig kind hun eerder met toepassing van de Vreemdelingenwet verkregen recht op verblijf in het Rijk verloren hebben (*RvS* 5 juni 2002, nr. 107.363). De enige bestaansredenen voor dit recht op verblijf betrof zo het recht op vestiging van de echtgenoot/vader.

Wat de door verzoekster aangehaalde elementen van integratie en het ingeroepen privé- en gezinsleven in België betreft, merkt de Raad op dat de aangehaalde elementen – die zijn opgebouwd tijdens het recht op verblijf verkregen in functie van het recht op vestiging van de echtgenoot/vader – niet verantwoordt dat het verblijfsrecht waarvan de rechtsbasis is komen te vervallen en dat enkel kon ontstaan door bedrog gepleegd door een gezinslid niet kan worden ingetrokken (cfr. *RvS* 5 juni 2002, nr. 107.363). De Raad merkt ook op dat verzoekster niet aantoont dat verweerder in casu op grond van een wettelijke bepaling of van een algemeen rechtsbeginsel verplicht was specifiek rekening te houden met of te motiveren omtrent deze door haar aangehaalde elementen. In dit verband wijst de Raad erop dat de wetgever integendeel in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk heeft bepaald dat in de situatie dat toepassing wordt gemaakt van het eerste lid, 4° van deze bepaling – hetgeen in casu het geval is – geen rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van verblijf in het Rijk of met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. In casu kan worden aangenomen dat de ingeroepen integratie en het ingeroepen privéleven in België een evident uitvloeisel zijn van de duur van het verblijf in het Rijk onder verblijfstitel zoals die in wezen in elke normale situatie plaatsvinden. Waar de wetgever

uitdrukkelijk heeft voorzien dat geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, blijkt aldus evenmin dat specifiek rekening dient te worden gehouden met de normale integratie en opbouw van sociale banden en de scholing van de kinderen op zich die evident gepaard gaan met de duur van een verblijf in een bepaalde staat onder verblijfstitel, en dit nu is komen vast te staan dat de toekenning van deze verblijfstitel vanaf het begin is aangetast door bedrog van een gezinslid en zonder dit bedrog geen bestaansredenen had. Er blijkt ook geenszins dat de gezinsleden van elkaar dreigen te worden gescheiden als gevolg van de bestreden beslissing. De thans voorliggende beslissing houdt ook geen verplichting in om het grondgebied te verlaten, zodat op zich ook niet blijkt dat hierbij rekening diende te worden gehouden met eventuele hinderpalen voor een terugkeer naar het land van herkomst. Thans ligt enkel de specifieke vraag voor of verzoekster en haar minderjarige dochter verder in het Rijk moeten kunnen verblijven op basis van hun afgeleide verblijfsrechten van dat van de echtgenoot/vader dat werd verkregen ingevolge een schijnhuwelijk en door bedrog en dat werd ingetrokken.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het in strijd is met de redelijkheid om te besluiten dat een vreemdeling geen verblijfsrechtelijk voordeel kan genieten dat het gevolg is van bedrog en dat is afgeleid uit een huwelijk van een gezinslid met een Belgische onderdaan, huwelijk dat werd vernietigd wegens schijnhuwelijk. Verzoekster toont niet aan dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat de gevolgtrekkingen die deze trok kennelijk onredelijk zijn.

De Raad merkt ook nog op dat verzoekster geenszins kan worden gevolgd waar zij stelt dat de belangen van haar minderjarige dochter op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht. Uit de bestreden beslissing volgt zo dat verweerder van oordeel was dat het minderjarige kind de administratieve situatie van de moeder volgt. Voor hem is het dus in de eerste plaats in het belang van het minderjarige kind dat het de verblijfsrechtelijke situatie volgt van de moeder en op geen enkel ogenblik van deze ouder zal worden gescheiden. Het bestuur heeft willen verzekeren dat het kind in geen geval zal worden gescheiden van haar moeder. Er blijkt in casu niet dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder met miskenning van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijke onredelijke wijze heeft besloten tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarige dochter omdat zij een afgeleid verblijfsrecht hebben van dat van de echtgenoot/vader die zijn verblijfsrecht op frauduleuze wijze verwierf en waarbij de vaststelling zich opdringt dat de rechtsbasis van dit verblijf is verdwenen ingevolge de nietigverklaring van zijn eerdere huwelijk met een Belgische onderdaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.1.3. Ingevolge de nietigverklaring van het eerdere huwelijk met een Belgische onderdaan dat de echtgenoot/vader aanging – nietigverklaring die geldt ex tunc – dient dit huwelijk te worden geacht nooit te hebben bestaan. Het verblijfsrecht van de vader dient te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits diens verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr. 138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Aldus vervalt ook de grond waarop het verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarige dochter was gebaseerd (cf. RvS 28 november 1996, nr. 63.332). De door verzoekster aangevoerde schending van het privé- en gezinsleven dient dan ook in deze context te worden bekeken.

De Raad benadrukt dat de thans voorliggende bestreden beslissing is voorzien in de wet en dat niet ernstig kan worden betwist dat deze beslissing één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat verweerder geen juist evenwicht zou hebben gerespecteerd tussen enerzijds haar belangen en deze van haar gezin en anderzijds het algemeen belang.

De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar inroept een gezinsleven te hebben in België, doch dat zij vervolgens nalaat concreet toe te lichten op welke wijze artikel 8 van het EVRM zou zijn miskend, gelet op dit gezinsleven, door het nemen van de thans voorliggende bestreden beslissing. De Raad kan in wezen enkel vaststellen dat in hoofde van de naaste gezinsleden van verzoekster en haar minderjarige kind – met name de echtgenoot/vader en de zoon/broer – allen een beslissing tot intrekking van verblijf werd genomen en geen van hen aldus (nog) beschikt over enig legaal verblijf in België. De Raad

benadrukt ook dat de thans voorliggende intrekingsbeslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en enkel vaststelt dat verzoekster en haar minderjarige dochter niet (langer) gerechtigd zijn om in het Rijk te verblijven op grond van een verblijfsrecht dat in wezen is afgeleid van een huwelijk met een Belgische onderdaan dat werd vernietigd wegens schijnhuwelijk. Aldus blijkt ook niet dat verzoekster en haar minderjarige dochter als gevolg van de bestreden beslissing zullen worden gescheiden van hun naaste gezinsleden. Verzoekster licht niet toe waarom zij in deze situatie van oordeel is dat haar gezinsleven zal worden onderbroken. De bestreden beslissing verhindert verzoekster en haar gezin ook geenszins om, indien zij van oordeel zijn dat hun gezinsleven enkel in België mogelijk is of er ernstige hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet, hiertoe een gemotiveerd verzoek te richten tot het bestuur en op een andere grond een verblijfsaanvraag in te dienen.

In zoverre verzoekster daarnaast nog aangeeft dat zij veel familie heeft wonen in België en Nederland en hiermee doelt op verdere familiebanden, kan de Raad slechts vaststellen dat zij nalaat toe te lichten om welke familieleden het dan wel zou gaan. Daarenboven dient er ook te worden gewezen op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) dat tussen familieleden die niet behoren tot het kerngezin slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Ook op dit punt blijft verzoekster in gebreke, zodat niet wordt aangetoond dat er – buiten het kerngezin van verzoekster, haar echtgenoot en hun kinderen H. B. en M. B. – sprake is van een beschermenswaardig familieleven op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster beroept zich verder op een door haar en haar kind in België opgebouwd privéleven gedurende hun vijfjarig verblijf in België. Zij wijst erop dat zij Nederlands leerde, zich integreerde, hier heeft gewerkt doch thans arbeidsongeschikt is en ernstige gezondheidsproblemen heeft en dat haar kinderen school lopen in België. Tevens stelt zij dat haar minderjarige dochter in België haar vriendenkring en hobby's heeft, hier naar school gaat, beide landstalen spreekt en hier geïntegreerd is. Het kind zou het zeer moeilijk hebben bij een terugkeer naar Marokko en zou geen Arabisch kunnen schrijven en terug in de lagere school moeten beginnen en wellicht vroegtijdig moeten stoppen met school. Er wordt opnieuw op gewezen dat hen geen enkele schuld treft. De Raad benadrukt in dit verband andemaal dat de thans voorliggende beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en enkel vaststelt dat verzoekster en haar minderjarige dochter niet (langer) gerechtigd zijn om in het Rijk te verblijven op grond van een verblijfsrecht dat in wezen is afgeleid van een huwelijk met een Belgische onderdaan dat werd vernietigd wegens schijnhuwelijk en enkel kon ontstaan door bedrog gepleegd door een gezinslid. Verzoekster en haar dochter konden slechts in België verblijven ingevolge het door hun echtgenoot/vader gepleegde bedrog. Het privéleven dat werd opgebouwd werd aldus opgebouwd tijdens een verblijf dat in wezen niet als legaal kan worden beschouwd. Dit feit is niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar van de nietigverklaring van het huwelijk van de echtgenoot/vader. De Raad merkt hierbij verder ook op dat verzoekster wist of behoorde te weten dat zij haar verblijfsrecht ontleende aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot en dat het ex tunc tenietgaan van diens recht op verblijf tot gevolg had dat ook zij die alleen beschikte over een afgeleid verblijfsrecht, verondersteld werd nooit rechtsgeldig in het Rijk te hebben verbleven. De thans voorliggende beslissing verhindert het gezin niet om bij het bestuur een verblijfsaanvraag op basis van hun privéleven in België of op basis van een bepaalde gezondheidsproblematiek in te dienen, op een andere grond dan als verblijfsrecht(en) afgeleid van het eerdere huwelijk met een Belgische onderdaan. In deze omstandigheden kan geen onevenredige belangenafweging worden vastgesteld. Er blijkt niet dat in de thans voorliggende situatie op verweerder enige positieve verplichting afgeleid uit artikel 8 van het EVRM zou rusten om verzoekster en haar minderjarig kind, gelet op hun privéleven in België, verder toe te laten tot een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet dat enkel kon ontstaan door bedrog van een gezinslid en als gevolg van een schijnhuwelijk. Het gegeven dat verzoekster en haar dochter zelf geen fraude of bedrog ten laste kan worden gelegd, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.2.3.1.4. De Raad benadrukt verder dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.2.3.1.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoekster voert in het middel samen met artikel 13 van het EVRM een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoekster geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122).

3.2.3.1.6. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt aan artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.2.3.1.7. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat verzoekster zich thans dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

3.2.3.1.8. Verzoekster beroept zich verder op een miskennis van het hoorrecht. Er kan worden aangenomen dat het hoorrecht inhoudt dat de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, teneinde de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Opdat verder een schending van het hoorrecht tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden, dient vast te staan dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (naar analogie: HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38).

In zoverre verzoekster zich op de hoorplicht beroept, stelt de Raad allereerst vast dat kan worden aangenomen dat haar echtgenoot in het kader van de procedures voor de burgerlijke rechter in de mogelijkheid was om zijn opmerkingen naar voor te brengen betreffende het door hem afgesloten huwelijk met een Belgische onderdaan en de vraag of dit een schijnhuwelijk betrof en of hij dit huwelijk aanging enkel met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De Raad stelt verder vast dat de thans bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat verzoekster en haar minderjarige dochter beschikken over een afgeleid verblijfsrecht van dat van hun echtgenoot/vader dat op zijn beurt werd verkregen door fraude of bedrog. Hierbij wordt erop gewezen dat het huwelijk van de echtgenoot/vader met een Belgische onderdaan werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk, hetgeen impliceert dat de rechtsbasis van de verschillende verblijfsrechten waartoe dit aanleiding heeft gegeven is verdwenen. Verzoekster geeft niet aan dat zij, indien gehoord, wat deze vaststellingen betreft nog nuttige elementen had kunnen aanbrengen die de strekking van de genomen beslissing konden beïnvloeden.

Verzoekster betoogt allereerst dat zij, indien gehoord, had kunnen wijzen op het gegeven dat zij te goeder trouw is en nooit enig vermoeden heeft gekoesterd over een mogelijke frauduleuze handeling van haar man in het verleden. Wat dit betreft, merkt de Raad evenwel op dat verweerder in zijn intrekingsbeslissing geenszins de goede trouw van verzoekster in twijfel trekt. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat fraude enkel werd weerhouden in hoofde van de echtgenoot/vader. Er blijkt dan ook niet dat dit aangevoerde gegeven dienstig was en het beslissingsproces kon hebben beïnvloed.

Voorts betoogt verzoekster dat zij gedurende de voorbije vijf jaar een privéleven in België heeft opgebouwd, nu zij hier woonde, werkte, zich integreerde en hier haar kinderen opvoedde. Zij wijst er verder op dat zij thans arbeidsongeschikt is door rugklachten en hiervoor operaties dient te ondergaan. Tevens stelt zij bezorgd te zijn over de toekomst van haar kinderen, met name deze van haar minderjarige dochter, indien het gezin dient terug te keren naar Marokko. Wat de ingeroepen elementen van een opgebouwd privéleven in België betreft, herhaalt de Raad dat deze elementen – die zijn opgebouwd tijdens het recht op verblijf verkregen in functie van het recht op vestiging van de echtgenoot/vader – niet verantwoordend dat het verblijfsrecht waarvan de rechtsbasis is komen te vervallen en dat enkel kon ontstaan door bedrog gepleegd door een gezinslid niet kan worden

ingetrokken (cfr. RvS 5 juni 2002, nr. 107.363). Verzoekster toont ook niet aan dat verweerder in casu op grond van een wettelijke bepaling of van een algemeen rechtsbeginsel verplicht was specifiek rekening te houden met of te motiveren omtrent deze door haar aangehaalde elementen. In dit verband herhaalt de Raad verder ook dat de wetgever in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk heeft bepaald dat in de situatie dat toepassing wordt gemaakt van het eerste lid, 4° van deze bepaling – hetgeen in casu het geval is – geen rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van verblijf in het Rijk of met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. De wetgever heeft in deze situatie aldus zelf reeds aangegeven dat deze elementen niet als relevant zijn te beschouwen. In casu kan worden aangenomen dat de ingeroepen integratie en het ingeroepen privéleven in België een evident uitvloeisel zijn van de duur van het verblijf in het Rijk onder verblijfstitel zoals die in wezen in elke normale situatie plaatsvinden. Waar de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien dat geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, blijkt aldus evenmin dat specifiek rekening dient te worden gehouden met de normale integratie en opbouw van sociale banden en op de scholing van de kinderen op zich die evident gepaard gaan met de duur van een verblijf in een bepaalde staat onder verblijfstitel, en dit nu is komen vast te staan dat de toekenning van deze verblijfstitel vanaf het begin is aangetast door bedrog van een gezinslid en zonder dit bedrog geen bestaansreden had. Er kan in dit verband ook worden benadrukt dat de thans bestreden beslissing enkel vaststelt dat het op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet bekomen verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarige dochter dient te worden ingetrokken, nu de rechtsbasis hiervan is verdwenen en dit enkel kon ontstaan door het bedrog uitgaande van de echtgenoot/vader. De thans voorliggende intrekkingbeslissing verhindert verzoekster en haar gezin op geen enkele wijze op een andere grond, zoals een privé- of gezinsleven in België of een gezondheidstoestand, een verblijfsaanvraag in te dienen en legt verzoekster en haar gezinsleden verder geenszins een verplichting op om terug te keren naar het land van herkomst of België te verlaten. Aldus blijkt ook niet dat verzoekster specifiek diende te worden gehoord betreffende de hinderpalen, zoals ook bepaalde gezondheidsproblemen, die zouden bestaan in hoofde van haarzelf of haar gezinsleden om terug te keren naar het land van herkomst. Er kan daarenboven ook worden aangenomen dat verweerder reeds kennis had van stukken dat verzoekster hier werkte, gelet op de stukken die de gezinsleden jaarlijks overmaakten aan het bestuur voor een verlenging van het verblijf, zodat ook niet blijkt dat het horen het bestuur op dit punt in kennis had gesteld van elementen waarvan het nog geen kennis had. Er kan ook worden aangenomen dat verweerder kennis had van de duur van het verblijf van verzoekster en haar gezin in België onder verblijfstitel en, in het verlengde hiervan, de normale integratie en opbouw van sociale banden en scholing van de kinderen die hiermee gepaard gaat en die als evident kunnen worden beschouwd.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat indien verweerder haar nog bijkomstig had gehoord zij nog aanvullende inlichtingen had kunnen verstrekken die het bestuur niet gekend waren en die vermochten te leiden tot een andere beslissingname.

Verzoekster verwijst nog naar rechtspraak van de Raad inzake bevelen om het grondgebied te verlaten waarin uitvoerig wordt ingegaan op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht dat door de overheidsinstanties van alle lidstaten dient te worden geëerbiedigd wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer vallen van het Unierecht. De thans voorliggende beslissing betreft geen bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat deze beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten doet hieraan geen afbreuk. Het betreft duidelijk van elkaar te onderscheiden beslissingen. Er blijkt niet dat de situatie zoals deze voorlag in de aangehaalde rechtspraak dezelfde is als de situatie zoals deze zich thans voordoet. De Raad herhaalt verder andermaal dat arresten van de Raad ook geen precedentswaarde hebben.

Een schending van de hoorplicht of van het beginsel '*audi alteram partem*' kan niet worden weerhouden.

Waar verzoekster in fine van haar middel nog stelt dat verweerder door haar niet te horen eveneens '*de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht*' heeft miskend, lijkt zij aan te geven dat een dergelijke schending automatisch volgt uit de vaststelling dat een miskening van het hoorrecht dient te worden weerhouden. Een miskening van het hoorrecht wordt evenwel niet weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat ook niet blijkt dat deze grond kan worden aangenomen.

3.2.3.1.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.2.3.1.10. In zoverre verzoekster zich verder nog beroept op een schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – waarbij zij betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand en de belangen van haar kind – stelt de Raad vast dat deze bepalingen betrekking hebben op verwijderingsbeslissingen. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. De bestreden intrekkingbeslissing kan geenszins worden beschouwd als een verwijderingsbeslissing, zodat de ingeroepen schending van deze bepalingen niet dienstig is wat deze intrekkingbeslissing betreft. Het betoog in dit verband dient te worden geacht louter te zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.3.1.11. Er blijkt ten slotte niet dat verzoekster zich in het thans voorliggende beroep dienstig kan beroepen op een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft zo betrekking op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Enige toelichting wordt in dit verband ook niet verstrekt.

3.2.3.1.12. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond in zoverre dit is gericht tegen de bestreden intrekkingbeslissing.

3.2.3.2. Onderzoek van het middel wat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft

3.2.3.2.1. Verzoekster beroept zich in dit verband onder meer op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet samen genomen met de hoorplicht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het hoorrecht maakt verder integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en

onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

In dit verband heeft het Hof ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat van artikel 5 van de richtlijn 2008/115, met name het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punten 48-49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van voormelde bepaling uit de richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

3.2.3.2.2. Verzoekster wijst er onder meer op dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar ernstige gezondheidsproblemen. Zij voegt in dit verband allerhande medische stukken toe. Niettegenstaande de ziekenhuisopname van verzoekster dateert van na het nemen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt uit deze stukken minstens dat zij ernstige pijn- en rugproblemen heeft waarvoor zij in België medisch wordt behandeld en opgevolgd.

3.2.3.2.3. De Raad benadrukt dat, zoals volgt uit voorgaande bespreking, de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat het bestuur wanneer het een verwijderingsmaatregel uitvaardigt rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In dit verband heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 11 december 2014 in de zaak C-249/13 ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd onder meer tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat van artikel 5 van de richtlijn 2008/115, met name het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand, alsook opdat het bestuur rekening kan houden met "*alle relevante gegevens van het geval*". Gelet op voorgaande rechtspraak van het Hof van Justitie, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de door hem aangehaalde rechtspraak uit de jaren negentig dat de hoorplicht niet zou gelden in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen als dusdanig niet dat geen specifiek onderzoek werd gevoerd in het licht van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch dat verzoekster niet werd gehoord. Hij betoogt evenwel dat deze laatste wetsbepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt en verzoekster zich op dit punt beperkt tot loutere beweringen.

Verzoekster maakt evenwel aannemelijk dat zij, indien zij was gehoord, minstens relevante gegevens én stukken had kunnen aanbrengen betreffende haar gezondheidstoestand, waarmee verweerder op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had moeten houden. Verweerder stelt thans in dit verband dat verzoekster deze kan aanbrengen in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch dit betreft een a posteriori motivering die het gebrek aan onderzoek en/of motivering op het ogenblik van het geven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). Er blijkt ook geenszins dat verzoekster kan worden verweten nog geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te hebben ingediend, nu zij tot het nemen van de bestreden beslissing in het Rijk verbleef in het bezit van een geldige verblijfstitel.

De Raad benadrukt in dit verband dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om in de plaats van het bestuur een beoordeling door te voeren in het licht van de elementen die verzoekster in het kader van het horen had kunnen aanbrengen en waarmee het bestuur rekening had dienen te houden overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.2.4. Een schending van de hoorplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een onderzoek van de overige onderdelen van het tweede middel in zoverre het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten, dringt zich niet langer op.

3.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 26/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat dit middel geheel is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd, bij de bespreking van het tweede middel, vastgesteld dat er reeds grond is tot nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten, zodat een onderzoek van het derde middel zich niet langer opdringt.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot intrekking van het verblijf. Wel heeft zij een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2015 tot intrekking van verblijf.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS